

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.335/2012/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Karika Márton Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Karika Márton ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Székely Ádám ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 70 905 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2012. március 13-án kelt, 25.G.../2011/17. számú ítélete ellen az alperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 70 905 Ft-ot, valamint annak a 2009. november 5. napjától a kifizetésig járó, az ítélet rendelkező részében meghatározott mértékű késedelmi kamatát, és 22 000 Ft perköltséget.

Ítéleti döntését a következő - fellebbezés elbírálása szempontjából lényeges - tényállásra alapította:

A felperes alapítása óta tagja az alperes Kft-nek, amellyel 2008. június 1-jén határozatlan idejű munkaviszonyt is létesített recepciós adminisztrátor munkakör ellátására. Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2009. szeptember 10-én keltezett azonnali hatályú felmondással megszüntette, a felperes munkavégzésének utolsó napja 2009. szeptember 15-e volt.

A M.T. Nyrt. a ..., ..., ..., ... és a ... hívószámmal működtetett mobiltelefonokra nyújtott szolgáltatásai alapján 2009. augusztus 1. és 2009. augusztus 31. napja közötti időszakra 31 109 Ft, a 2009. szeptember 1. és szeptember 30. közötti időszakra 37 882 Ft összegű számlát állított ki az alperes, mint előfizető és számlafizető részére. Ezeket a számlákat,

valamint a szolgáltató által szintén az alperes részére kiállított 1915 Ft összegű ... számú számlát összesen 70 905 Ft összegben az alperes helyett a felperes egyenlítette ki a szolgáltatónál 2009. november 5-én átvételi elismervény ellenében.

A felperes a ...-i Városi Bírósághoz 2010. március 2-án benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmében, majd a perré alakult eljárásban a keresetében az alperesnek 70 905 Ft, és annak a 2009. november 5-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte, arra hivatkozva, hogy a követelt összegben az alperes helyett fizette meg a szolgáltatónak a telefonszolgáltatási díjat, az alperes azonban azt felszólítása ellenére nem térítette meg részére.

Az alperes 4681 Ft összegben a keresetet elismerte, az előlotti részében azonban annak elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Nem vitatta, hogy a felperes - kisebbségi tulajdonos - tagja az alperesi társaságnak. Hivatkozott arra, hogy felperesnek az alperesnél a munkaviszonya 2009. szeptember 10-én megszűnt, és 2009. augusztus 18-tól az alperesi társaság székhelye sem azonos a felperes lakcímével.

Alperes védekezése szerint a felperes nem vehette volna át a szolgáltató által a részére és a címére küldött számlákat, és amennyiben ezt mégis megtette, úgy köteles lett volna a számlákat az alperesnek haladéktalanul átadni, hogy azokat kiegyenlíthesse, és nem volt jogosult helyette megfizetni.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes által megfizetett szolgáltatási díj nem az alperes érdekében merült fel, a mobiltelefonokat a felperes és az ő érdekkörébe tartozó személyek (a házastársa, leánya, és a felperes másik vállalkozásának alkalmazottja) használták.

A keresetnek helytadó ítélet jogi indokolásában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményeként nem találta igazoltnak alperesnek azt az állítását, miszerint a felperes részéről kiegyenlített számlákkal érintett mobiltelefonokat nem az alperes alkalmazottai használták. Ebből, valamint abból a nem vitás tényből, hogy a felperes a szolgáltató által az alperes, mint előfizető részére kiállított számlákat fizette meg, arra a következtetésre jutott, hogy a szolgáltató által az alperes részére nyújtott szolgáltatás felperes által helyette megfizetett díját az alperes köteles megtéríteni a felperesnek.

Az alperes a fellebbezésében is az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával 6406 Ft-ot meghaladó részében a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Jogorvoslati kérelme indokolásában előadta, hogy az elismerés a felperes kereseti követelésének arra a részére vonatkozik, amellyel az ő általa használt ... hívószámú telefonszámla ellenértékét kérte megtéríteni. A marasztalását ezt meghaladóan megalapozatlannak tartotta.

A fellebbezés szerint megalapozatlan, iratellenes az elsőfokú bíróságnak az megállapítása, hogy a vitás mobiltelefonokat az alperes alkalmazottai használták. A bizonyítási eljárás során az alperes bizonyította, hogy a felperes férje, aki a ... hívószámú telefont birtokolta és használta 2009 szeptemberében, a társasággal semmilyen jogviszonyban nem állt. Bizonyította azt is, hogy a ... hívószámú mobiltelefont ténylegesen a felperes leánya, M.É. használta, aki 2006. május 22-től december 5-éig GYES-en, 2009. december 6-tól 2010. január 21-e között szabadságon, 2010. január 22-től 2010. február 11-ig betegszabadságon, 2010. február 12-től 2010. július 31-éig táppénzen, 2010. július 29-től 2011. január 12-éig terhességi gyermekágyi segélyen volt. Álláspontja szerint ebből okszerűen következik, hogy a társaság telefonját csak magáncélra használhatta.

Állította, hogy a ... hívószámú telefont ténylegesen használó L.N. az alperesi társaságnak soha nem volt alkalmazottja, őt ténylegesen a felperes és házastársa alkalmazták a közös tulajdonukat képező V. Étteremben, amely helyiségben volt állandó jelleggel elhelyezve a ... hívószámú mobiltelefon is.

A felperes az alperes fellebbezésére észrevételt nem tett.

A fellebbezést az ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f.) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletét az alperest 6406 Ft megfizetésére kötelező részében. Az ezt meghaladó marasztalása ellen előterjesztett alperesi fellebbezést az ítéltábla nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál releváns tények tekintetében a szükséges bizonyítást lefolytatta. A helyesen megállapított tényállásból levont végső jogi következtetésével és érdemi döntésével az ítéltábla egyetért.

A helytálló érdemi döntés indokai azonban - a fellebbezés tükrében - kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint.

A felperes már a ...-i Városi Bíróság által kibocsátott fizetési meghagyás iránti kérelmében, majd a per során is mindvégig azt állította, hogy a mobiltelefon számlákat az alperes helyett fizette meg. Az alperes ezt a felperesi állítást soha nem vitatta, a PK. .../2010/1. számú fizetési meghagyás ellen a ...-i Városi Bírósághoz 2010. március 10-én benyújtott ellentmondásában pedig kijelentette: „Amennyiben a tárgyalás során a kötelezett a számlát bemutatja és annak tartalma a valóságnak megfelel, abban az esetben természetesen a követelés jogosultságát elismerjük”.

Ebből nyilvánvaló, hogy jelen ügyben a jogvita alapja valójában az alperest terhelő mobil telefondíj megfizetése, amelyet - nem vitásan - az alperes helyett a felperes teljesített.

A perben tehát - a fellebbezés folytán a másodfokú eljárásban is - az eldöntendő jogkérdés az volt, hogy a T. Nyrt. által kiállított perbeli számlákban érvényesített, a szolgáltatónak általa kifizetett szolgáltatási díj (mobiltelefon díj) megtérítését a felperes követelheti-e az alperestől.

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) Pfv.I.22.731/1993/3. számú közzétett felülvizsgálati határozatában is megnyilvánuló egységes bírói gyakorlat szerint arra a jogkérdésre, hogy az alperest terhelő - jelen esetben - mobil telefondíjat a felperes egyenlítette ki, aki ennek megtérítését követelte, a megbízás nélküli ügyvitel szabályai az irányadók.

A Ptk. 484. §-a szerint, aki valamely ügyben más helyett eljár anélkül, hogy arra megbízás alapján vagy egyébként jogosult volna, az ügyet úgy köteles ellátni, amint azt annak érdeke és feltehető akarata megkívánja, akinek javára beavatkozott.

A Ptk. 484. § (1) bekezdése alapján a más ügyébe jogosultság nélkül való beavatkozást akkor kell helyénvalónak tekinteni, ha megfelel a másik érdekének és feltehető akaratának, különösen, ha a beavatkozás őt károsodástól óvja meg.

A Ptk. 486. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a megbízás nélküli ügyvivő beavatkozása helyénvaló volt, őt a megbízott jogai illetik meg, függetlenül attól, hogy a beavatkozása sikerrel járt-e.

A Ptk. 479. § (3) bekezdése pedig úgy szól, hogy a megbízási szerződés megszűnésekor a megbízó köteles a megbízottat a megbízás alapján harmadik személyekkel szemben vállalt kötelezettségei alól mentesíteni, valamint szükséges és hasznos költségeit megtéríteni.

A felperes perbevitte igénye megalapozottságának elbírálásánál elsődlegesen tehát azt a kérdést kellett tisztázni, hogy a felperesnek az alperes ügyébe való beavatkozása helyénvaló volt-e. Ettől függ ugyanis, hogy a felperes jogszerűen milyen igényt támaszthat az alperessel szemben, azaz a helyénvaló beavatkozása miatt igényelheti-e a harmadik személyekkel szemben vállalt valamennyi kötelezettsége alóli mentesítését, valamint az összes - szükséges és hasznos - költségei megtérítését, avagy a nem helyénvaló beavatkozása miatt csak a költségei megtérítését követelheti a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint.

Az alperesnek az előzőekben már hivatkozott - a jelen eljárásban az ellene kibocsátott fizetési meghagyással szemben előterjesztett ellentmondása - nyilatkozata is alátámasztja a rendelkezésre álló peradatokból megnyugtató módon levonható azt a következtetést, miszerint az alperesnek érdekében állt, hogy a harmadik személlyel (a T. Nyrt-vel) szemben fennálló tartozása rendezést nyerjen, ezáltal pedig a felperesnek az alperes ügyébe történő beavatkozását - a Ptk. 485. §-ának (1) bekezdése alapján - helyénvalónak kell tekinteni. Ezen nem változtat az sem, hogy az alperes esetleg - állításának megfelelően - a felperes által kiegyenlített számlát „költségként az adóhatóság felé elszámolni már nem tudja”.

Nem volt elvárható ugyanis az adott helyzetben a felperestől, hogy ezt a szempontot is mérlegelve döntse el azt, megfelel-e az alperes érdekének az eljárása, avagy sem. Olyan egyéb tény, vagy körülményt pedig az alperes a perben nem bizonyított - ilyenre nem is hivatkozott -, amely alapul szolgálhatna annak megnyugtató megállapítására, hogy a felperes eljárása önkényes volt, az a beavatkozása nem felelt meg az alperes érdekének és feltehető akaratának, amikor az őt terhelő mobil telefondíj fizetési kötelezettséget teljesítette.

Miután a felperes beavatkozása helyénvaló volt, a Ptk. 486. §-ának (2) bekezdése szerint a felperest a megbízott jogai illetik meg, vagyis a Ptk. 479. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján köteles őt az alperes a vállalt kötelezettsége alól mentesíteni, és az általa kifizetett összeget megtéríteni.

Mindezek alapján megalapozott az elsőfokú bíróságnak az alperest a felperes javára a kereset szerint marasztaló érdemi döntése, amelynek a kért megváltoztatására az alperes által a fellebbezésében felhozottak nem szolgáltatathattak alapot. Az ugyanis a perben nem volt vitás, hogy a mobil telefondíjnak számla alapján történő megfizetése a szolgáltató felé az alperesi társaság szerződéses kötelezettsége volt. Miután e szolgáltatási díj teljesítésével a felperes beavatkozása az alperes ügyébe - az előzőekben kifejtettek szerint - helyénvaló volt, az ezzel kapcsolatban keletkezett költségei megtérítését befolyásoló jelentősége annak nincs, hogy a kiszámlázott mobil telefondíjak az alperes érdekében történt telefonhasználat miatt keletkeztek, vagy sem.

Azok a tényállítások, amelyek bizonyítottságára a fellebbezésében az alperes - az elsőfokú ítélet megállapításával szemben hivatkozott - valóságuk esetén sem adnak alapot az alperes javára a felperessel szemben keletkezett olyan követelés(ek) megállapítására, amelyek beszámításával a felperes vele szemben fennálló, jogszerű követelését egészben, vagy részben megszüntetné. Az alperes az ebből eredő esetleges igényeit - ha annak feltételei fennállnak - külön eljárásban érvényesítheti.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - nem érintve annak nem fellebbezett részét -, a fellebbezés megkívánta fenti indokbeli kiegészítéssel a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a teljes (70 905 Ft - 6406 Ft) 64 499 Ft fellebbezési érték tekintetében pervesztes lett. Ezért az ügyvédi munkadíjból és a fellebbezési eljárási illeték megfizetéséből származó saját, másodfokú perköltségét maga köteles viselni, mivel pedig a felperesnek a másodfokú eljárásban igazolt költsége nem volt, az ítéltáblának a másodfokú perköltség viseléséről rendelkeznie nem kellett.

Debrecen, 2012. december hó 11. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó